

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **H. H.**, zastoupeného JUDr. Janem Štanglem, advokátem se sídlem ve Vysokém Mýtu, Bří. Škorpilů 44, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 9. 2006, č. j. 59 Az 95/2005 - 21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 20. 7. 2005, č. j. OAM-1236/VL-19-05-2005. Tímto rozhodnutím správní orgán zamítl žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť dospěl k závěru, že stěžovatel ve své žádosti neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit jeho pronásledování ve vlasti z některého azylově relevantního důvodu.

Vzhledem k okolnosti, že se v dané věci jedná o kasační stížnost ve věci azylu, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované ve pod č. 933/2006 Sb. NSS, dostupné též na www.nssoud.cz.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním

úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti, v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že krajský soud pochybil, když se při právním posuzování jeho případu nezabýval skutečností, že má důvodné obavy z pronásledování v zemi svého původu. Dále uvádí, že přestože odůvodněné obavy z pronásledování v zemi svého původu nabyly až po vydání rozhodnutí správního orgánu, krajský soud považoval dokazování provedené správním orgánem za dostatečné a ve věci rozhodl.

Nejvyšší správní soud k uvedeným námitkám předepisuje, že žádost stěžovatele o udělení azylu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť stěžovatel v průběhu předchozího řízení neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být v zemi svého původu vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 téhož zákona. V průběhu správního řízení stěžovatel sám jako důvod odchodu z vlasti uvedl ekonomické potíže, nemožnost získat vhodné zaměstnání a snahu o legalizaci zdejšího pobytu. Nemožnost získat stálé zaměstnání v zemi původu však není azylově relevantním důvodem, jak vyslovil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 22. 6. 2006, č. j. 4 Azs 309/2005 - 71, v rozsudku ze dne 7. 3. 2006, č. j. 7 Azs 2/2006 - 61, nebo v rozsudku ze dne 19. 1. 2006, č. j. 2 Azs 282/2005 - 46 (všechny publikovány na www.nssoud.cz); ekonomické důvody (nedostatek finančních prostředků či nemožnost sehnat práci) byly předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu např. v rozsudku ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 - 43 (publikovaném na www.nssoud.cz). Nedostatek tvrzení důvodů pro udělení azylu byl pak předmětem rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004 - 47, rozsudku ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 - 47, či rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41 (publikovaných na www.nssoud.cz).

Stejně tak zhodnocení námitky stěžovatele, že krajský soud považoval dokazování provedené správním orgánem za dostatečné a pro své rozhodnutí si neopatřil úplné důkazy, již bylo předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu, např. v rozhodnutí ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37 (publ. ve pod č. 312/2004 Sb. NSS), v němž vyslovil, že pokud stěžovatel v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady měly být pro rozhodnutí opatřeny, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné; Nejvyšší správní soud vychází z premisy „necht' si každý střeží svá práva“; proto stěžovatel nemůže v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věci, pokud sám neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí.

Nově stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že důvodné obavy z pronásledování nabyly až po vydání rozhodnutí správního orgánu (aniž však blíže rozvádí, v čem tyto obavy spočívají) a že neměl možnost tyto skutečnosti uplatnit u soudu. K této námitce Nejvyšší správní soud odkazuje na § 75 odst. 1 s. ř. s., dle kterého je krajský soud v řízení o žalobě vázán skutkovým a právním stavem platným ke dni vydání napadeného správního rozhodnutí.

Stěžovatel se proto nemohl v řízení před krajským soudem domáhat posouzení nových skutečností, zde dalších důvodů pronásledování, když je nesdělil při dokazování správnímu orgánu a ten je neměl možnost ve svém rozhodnutí vyhodnotit (shodně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2003, č. j. 3 Azs 23/2003 - 61 (publikované na www.nssoud.cz).

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na stěžovatelem uplatněné námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s. a dle tohoto ustanovení ji proto odmítl.

O návrhu stěžovatele, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť kasační stížnost ve věcech azylových je ve smyslu ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu odkladným účinkem vybavena ex lege.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu